

Üzentek a hősök

1956 emlékére

Ellepte létünk a sok vörös maszlag
Túrtük, csak túrtük e rút pocsolyát
Éveken át majd' megbénultunk benne
Kértük, reméltük Isten mosolyát.

Bűnösök lettünk, mert védeni mertük
Az ősi népet, a Kárpátokat
Idegen eszmék, idegen csatlósok
Fojtogattak és szórtak átkokat.

Ők a szívünkben kiölni akarták
A nemzeti érzést és a hitet
Romba' hevert már a Mária templom,
És belesápadt a Városliget.

Rabszolgamódra csak vontuk a jármot
Az embertelenség vad ugarán,
Egyszer azonban felpattant a béklyó
Ösztönös őszünk reménysugarán.

Hú fogadalmunk, hogy túrni nem fogjuk
A hódoltságot egy életen át
Inkább mi vesszünk, mintsem hogy a nemzet
S mégis kivívjuk népünk igazát.

Társak a bajban, mind egyet akartunk
Mind, ki magyar volt, egymásra talált
Szerteszét zúztuk a vérvörös bálványt
S harcolva vettük a hősi halált.

Reménysugárból szép magyar szivárványt
Szótt a mi lelkünk, lásd meg, Te Világ;
Tiszta szabadság lett földi jutalmunk
S nem voltunk szolgák egy életen át.

Nincs olyan jelkép még egy a világon
Mint a miénk, a lyukas lobogó
Nézzetek büszkén fel rá a magasba
Ha híva rivall a tárogató.